

en Beskyttelse for den fraskilte Hustru, ikke bliver lige det modsatte, et Mittel til at øve Afpresning overfor den tidligere Ægtefælle.

Af disse Grunde har jeg stillet disse Ændringsforslag, som jeg anbefaler til det høje Tings velvillige Overvejelse. Jeg tror, min Begrundelse er ret vel funderet, og skulde det alligevel vise sig — hvad jeg ikke anser for usandsynligt —, at der bliver et betydeligt Flertal imod dem, vil jeg blot tage dette som et fornøjeligt Bevis paa, hvor overordentlig vidt fremskreden den moderne Feminisme er ogsaa indenfor Mændenes Kreds.

Krohn: Det ærede Medlem Fru Elna Munch udtalte før med en vis Tilfredsstillelse, at jeg vist færdedes i andre Kredse end hun. Det tror jeg, det ærede Medlem har fuldstændig Ret i, det er sikkert ogsaa det, der gør, at vi ser ganske forskelligt paa hele denne Sag. Men saa rettede det ærede Medlem det Spørgsmaal til mig, om jeg ønskede, at Præsten skulde have Ret til at udøve Kirketugt. Jeg formoder, at det ærede Medlem sigter til § 30, hvor der staar noget om, at Præsten dog kan nægte at vie en fraskilt o. s. v., og jeg vil da sige, at her er slet ikke Tale om Kirketugt. Jeg hørte godt, at det ærede Medlem Hr. Trier var inde paa det samme, men der kan naturligvis slet ikke være Tale om Kirketugt. Det, der er Tale om, er at give Præsten ligesom ethvert andet Menneske i det borgerlige Samfund Frihed, saaledes at han ikke skal komme til at handle mod sin Samvittighed, og det er, saa vidt jeg forstaar, naaet her ved § 30; derfor hilser jeg den med Glæde. For øvrigt synes jeg, der er Udveje nok for de paagældende, hvis Præsten skulde nægte at vie dem. Jeg kan forsikre om, at de kan let finde en anden Præst, som vil gøre det, og for øvrigt staar det dem frit for at blive borgerligt ægteforenet.

Elna Munch: Det ærede Medlem Hr. Krohn mente, at det var rimeligt, at Præsten fik Frihed ligesom ethvert andet Menneske til at handle i Overensstemmelse med sin Samvittighed. Jeg vil gerne dertil sige, at den samme Frihed foreligger ikke for den borgerlige Myndighed, som skal vie de paagældende, der ønsker at indgaa borgerligt Ægteskab. Saa siger det ærede Medlem, at de paagældende, selv om en Præst nægter at vie dem, altid kan gaa til en anden Præst, og saa kan det være, de kan faa ham til at vie dem; men det er jo ikke videre fornøjeligt saadan at skulle gaa fra den ene Præst

til den anden og trygle om at opnaa Vielse. Og naturligvis har de til syvende og sidst den Udvej at gaa til borgerlig Ægteforening, men naar det nu ikke er Parternes Ænske at benytte denne Form, er det noget urimeligt, at man stiller dem saaledes, at Præsten skal kunne vægre sig ved at vie dem. For øvrigt er det ikke alene en fraskilt, Præsten skal kunne nægte at vie, han skal overhovedet have Lov til at sige, at det strider mod hans religiøse Overbevisning at vie, hvem som helst der kommer til ham.

Blang: Som ærede Medlemmer vil have bemærket, har jeg i Overensstemmelse med mine Udtalelser ved Sagens første Behandling stillet et Ændringsforslag til § 13. Dette Ændringsforslag blev paa Grund af Forhold, jeg ikke er raadig over, for sent omdelt, og jeg vil derfor takke saavel Formanden som Tinget for Samtykket til, at det maa behandles. Man kan vel nok med fuld Ret sige, at der er ingen af de Paragraffer, som her omhandles, der har vakt en saadan Betænkelse som § 13. Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Kirk, der desværre paa Grund af Sygdom er forhindret i at deltage i Tingets Møde, erklærede sig allerede ved Lovforslagets første Behandling for meget betænkelig overfor de deri indeholdte Dispensationsregler. Det er for at bøde lidt paa dette, for at tage Brodden af disse Bestemmelser, at Ændringsforslaget er stillet. Jeg synes, at Minimum af kristelig Moral maa kræve, at en Mand, der gifter sig med en ung Kvinde, under ingen Omstændigheder i Forvejen maa have Børn med vedkommende unge Kvindes Moder. Saadan som Paragraffen er formet, kan dette lade sig gøre, naar blot vedkommende Børn er over 18 Aar. I det hele taget er disse Dispensationsregler af en saadan Art, at jeg meget vel kan tænke mig, at adskillige Præster Landet over, fordi de med fuld Ret mener, at en saadan Vielse vil være i betænkelig Modstrid med den hellige Skrift, nægter at foretage den. Naar der ikke fra min Side er stillet Ændringsforslag, er det, fordi den fornødne Frihed haves ifølge § 30, hvor det hedder: „Mener en Præst i øvrigt af religiøse Grunde ikke at kunne eller burde foretage en Vielse, skal han forelægge Biskoppen Sagen; denne afgør da efter en Undersøgelse af samtlige Sagens Omstændigheder, om paagældende Præst bør fritages for at foretage Vielsen.“ Jeg maa efter den højtærede Ministers Udtalelse ved første Behandling have begrundet Haab om, at han vil modtage mit Ændringsforslag, og jeg vil anbefale ærede Medlemmer at stemme derfor. I øv-